

כנש ר' עיר קנו גו'

ביאור בדרכ אפרר

אלא שזה עלה וזה עlol, וכן סוברים הם אומות העולם
שליהו כיון שהקדוש ברוך הוא רם ונשא געל הרים ר' על
השמי שם יש נבראים געלים יובודו, ולא על הארץ,
ואילו על הארץ אין מולך כמו בשמיים, כיון שזויה השפה להנני
יתפרק לדורות עד כדי כך להשפייל
את עצמו בעללים הנבראים
השפליים הנוחים במו הארץ
וכל אשר בה, להו עיליה וגולם
לבריאתם שחררי כל שטהארך
ההשתלשות דעה עלה ועלויל
(ויל לאנג עס זאל ניט זיין
כמה של תהיה (ההשתלשות)
ארוכה) וגם אם מדבר בעילה וועל
המשתלשלים מדרישה לרדרה רבי
גדול מאד של מרגנות, תמיד יהי
העהה והעלול בערך זה לה
והיה בינוים יחס ודמיון מסוימים
ולטנטעת אומות העולם הדבר מחייב
לומר שוק הנבראים העליונים הנעלמים
השתלשו ונבראו מהקדוש ברוך הוא
בעצמו, אבל הנבראים התהוננים
הנהנות לא בא ממו יברך, כי אם
כן, הדבר מחייב ירידת השפה גולה
ביחור של העילה), הנום המהווה.
אבל האמת היא כי
шибודים בנישראל (מוניים
ואמורים שדרה זו הוא אצל בני
ישראל בידעה היננו, שענין זה
הוא לא רק באופן של
אמונה לא לבנה שכלה, אלא
נמשך גם בהבנה והשגה)
שהתהיות הבריאה אינה
ברוך עלה וועלך רק שיש ערך
יחס ודמיון בין העילה והעלול, אלא
ברוך יש מאין, שזויה היחס בין
היש נבראה והאי' המהווה, הוא
ענין שבאין-ערוך כל, לא
כל דמיון והשואה. והינו, שגם
השמיים וכל הנבראים העליונים
בל-בך בין הגורם והותאה אלא יש בינוים דמיון יחס גם במהותם רק

ביאור בדרכ אפרר

באדם הראשון "ויצרו"²³, ואמרו ר' לע' שאך כי לפי פשטו
מדובר על הצורך לאכול מפירות גן עדן מלבד פרי עץ הרעם אין "צ"ו"
אלא בעודה זורה, מפל מקום לא נצטו על השתו על
השתוף (במו שכתב הרמ"א²⁵ בשולחן ערוך) שגמישך אחר
שיטת הר' גז וחוספות²⁶
הסוברים שם כי גם אומות העולם
אסורים בעבודה זורה, מכל מקום לא "ויצרו"²³, ואמרו ר' לע' אין "צ"ו" אלא בעודה
הו הורו שלא להאמין בשתו²⁴. גורה, מפל מקום לא נצטו על השתו (במו
ויקני, שאצל אומות העולים, גם חסידי אומות הרמ"א²⁵ שגמישך אחר הר' גז
כולל גם חסידי אומות הטעלים, איין העניין דהאגנות ובה חוספות²⁶). והינו, שאצל אומות העולים, איין העניין
החוור, ומורו להם לחשב בלבד כולם גם חסידי אומות העולים, איין העניין
הקדוש ברוך הוא יש כוחות נספים, כי אם בישראל דוקא.
ההאגנות היחוד, האגנה דהאגנות, גורה על כל
כיאם בישראל דוקא יש את
האמונה באחדות ה' ואת הצורך לחדרו,
כפי שמשמעותו מבואר להלן.
(ג) ובאור הענן, הגנה כתיב²⁷ רם על כל
גויים הווי על השמיים כבודו, וזהו
ובאור הענן, דגנה לפि שיטת אומות העולים שהם חושבים
כתיב²⁷ בחילום רם גורה ונעה שבקראיה היא בדף השפטלשות עלה וועליל,
על כל גויים הווי על השמיים שקהעה ועהולם מה עלה וועליל,
בבודו, וזהו פסק זה במכוון ב'אגרת הקדש'²⁸ שעהול יודע ומישיג איזה
שהקדוש ברוך הוא נמצא מעלה ונבדל מהנהגת העולם הוא לפि הפשג' בעלתו, ועוד שגמם במהותם ועצמותם אין
ונבדל מהנהגת העולם הוא לפि הפרש גדול בל-בך רק שזה עלה וזה עוליל,
שיטת אומות העולים שהם שליהו רם ונשא הרים רק
חושבים בטעות שבקראיה והוא בדף השפטלשות עלה
היא בדף השפטלשות עלה וועליל, סיבה וחותאה, כלומר
בעלולים קשՓלה לפניהם לא יתפרק להשפייל את עצמו
שבעלולים קשՓלים כמו הארץ וכל אשר בה,
שהרי כל שטהארך ההשתלשות דעה
ויהעול הסיבה (הגולם) שקהעה
הם בערך זה לזה היה בינוים דמיון
הוא קרוב ויש בינוים דמיון, וכמברא ב'אגרת הקדש'²⁸ שירות מהסיבה והגורם (כמו, למשל,
התהנות בעורה כו שהותאה נבעת
ישירות מהסיבה והגורם (כמו, למשל,
התהנות הרוגש מהשכל) שקהעה
ויהעול הסיבה (הגולם) והותאה
הם בערך זה לזה היה בינוים דמיון
שшибודים בנישראל (היננו, שענין זה הוא לא
בן באופן של אמונה, אלא נמשך גם בהבנה
ובמברא ב'אגרת הקדש'²⁸ שהתהנות הבריאה אינה בדף עליה
שבספר התנא שעהול הוא אכן בדף עלה
ברוגה יותר ונוכה מהעללה, אך מכל-
מקום העול שירוג' ייש מאין, שזויה ענין שבאיין-
עהול, אלא בדף ייש מאין, שגמם במהותם
השגה יש לו הבנה והקורא מסוימת
בעלתו, ועוד שגמם במהותם
השפה, וכמו שכתוב הישבי בשמיים, כי
ועצמותם אין הפרש גדול
בל-בך בין הגורם והותאה אלא יש בינוים דמיון יחס גם במהותם רק

מצוא אחדות ה'. (23) בראשית ב, טז. (24) זה ג' קיא, ב. וראה ג' סנהדרין גו, ב. (25) או"ח ס"ס קנו. (26) ב"ה מי כМОCA
תרכ"ט מצין לתוד"ה שמא בכוורת (ב, א) ודר"ה אסור בסנהדרין (ס, ב), ר' ס"ק דע"ז, ר' ייז' נ"ז ח"ה, ואשר בשווית
ושב הכהן ס"ה ושווית שער אפרים ס"ד נחלקו ע"ז העורת כ"ק אדמור' שליט"א בקונטרס הנ"ל). (27) תהילים קיג, ד.

(28) ס"כ (קכט, סע"ב ואילך). (29) תהילים קכג, א.